

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/494/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210501
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210501.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/194/2012-61 zo dňa 18. decembra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 10C/194/2012-61 zo dňa 18. 12. 2013 žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Súd konštatoval, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplattenia majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 660 eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako exekučného súdu, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal základné atribúty vzniku zodpovednostného právneho vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (tvrdeným v žalobe), ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. S poukazom na ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. mal okresný súd za to, že žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu (existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že exekučný súd konal vo veci vednej pod sp. zn. 6Er/129/2011 plynulo a bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31. 05. 2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučnými titulmi, na ktoré sa pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nevzťahovala zákonná 15-dňová lehota, boli v zmysle citovaného ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené. Vzhľadom na to, že exekučným titulom v uvedenom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok mal súd za to, že zákonná lehota 15 dní sa

na rozhodovanie súdu o udelení poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie nevzťahovala (uvedenému výkladu nasvedčuje aj následný postup zákonodarcu, ktorý s účinnosťou od 01. 06. 2011 rozhodcovský rozsudok uviedol výslovne do zákonného ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku). Rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vzhľadom na exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok, si zároveň vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä z hľadiska posúdenia zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu. Exekučný súd preto postupoval so všetkou opatrnosťou, keď ešte pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie si vyžiadal kompletný rozhodcovský spis a v nadväznosti na zistené skutočnosti žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti, v ktorej exekučný titul priznával zákonom nedovolené plnenie, zamietol. Žalobca v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s omeškaním viac ako 12 mesiacov, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 09. 02. 2011 a poverenie bolo súdnemu exekútorovi udelené dňa 20. 12. 2011, po čiastočnom zastavení exekúcie. I keď súd nemal preukázané nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, poukázal tiež na to, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty ešte neznamená automaticky prieťahy v konaní (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002).

Žalobca v konaní nepreukázal ani výšku tvrdenej majetkovej škody v sume 125 eur. Nepreukázal vynaloženie sumy 70 eur na správu vymáhanej pohľadávky, nekonkretizoval z čoho uvedená suma pozostáva, kedy a akým spôsobom uvedený náklad vznikol. Rovnako netvrdil, ani nepreukázal, uvedené skutočnosti vo vzťahu k uplatneným nákladom na udržiavanie a správu informačného systému a na administratívne spracovanie textov urgencií, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním či kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Neoznačil a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by vykonanie uvedených úkonov preukazovali. Žalobca si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur paušálne, bez akejkoľvek konkretizácie a reálneho vyčíslenia nákladov v jednotlivých veciach.

Žalobca taktiež nepreukázal skutočnosti tvrdené v žalobe ako dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 660 eur. Nepreukázal, že v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, resp. k insolvenčii povinného. Netvrdil, ani nepreukázal, aké konkrétne plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, kedy a v akom rozsahu došlo k hospodárskej strate a akým spôsobom a kedy došlo k ovplyvneniu jeho ďalších podnikateľských postupov v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu.

Vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke premlčania okresný súd uviedol, že pre nedostatok skutkových tvrdení uvedených v žalobe nebolo možné uvedenú námietku premlčania posúdiť. V súlade so zásadou hospodárnosti konania, prihliadajúc k dôvodom zamietnutia žaloby, súd ďalšie dokazovanie v tomto smere nevykonával, nakoľko by bolo nadbytočným (keďže aj tak by bolo bez vplyvu na meritórne rozhodnutie).

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. s tým, že žalovaný ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania síce uplatnil, avšak tieto nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote. Nakoľko tieto nevyplývajú ani zo spisu žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedený žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca však riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody (oznámil skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia daného okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodovania vo veci) a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej žalobca uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí, a že žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Ďalej žalobca vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Je nepochybné, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote. Rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nakoľko konajúci súd na nevysporiadal so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu.

Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, pričom so záverom z neho vyplývajúcim, tak skutkovým ako aj právnym, sa v plnom rozsahu stotožnil. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového

súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, v priebehu konania na výzvu súdu (zaslanej žalobcovi vzhľadom na skutočnosti uvedené v žalobnom návrhu) uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 11 spisu). Z obsahu spisu zároveň vyplýva, že o skutočnostiach oznámených žalobcom v žalobnom návrhu, pre ktoré mala byť konajúca sudkyňa z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená, rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5NcC/314/2013-19 zo dňa 04.04.2013, ktorým vylúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci JUDr. Ivetu Žiškovú, ktorá konala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu súdu. Druhým výrokom predmetného uznesenia krajský súd zároveň rozhodol o nevyklúčení ostatných sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš, teda vrátane konajúcej sudkyne, je zákonnou sudkyňou vo veci. Uznesenie krajského súdu bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 11. 06. 2013 (č.l. 25).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 18. 12. 2013. Splnomocnený zástupca žalobcu a žalobca prevzali predvolanie na dané pojednávanie dňa 05. 12. 2013 (č. l. 27 p. v. spisu), na pojednávanie sa nedostavili. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 12. 12. 2013 požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, a to až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu s poukazom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR. Okresný súd vec prejednal na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania a splnomocneného zástupcu žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že súd neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho právneho zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov a vec prejednal v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. aj v neprítomnosti účastníkov, prihliadajúc na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Je zrejmé, že žalobca a jeho splnomocnený zástupca, ktorí boli na pojednávanie riadne a včas predvolaní, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.) sa tohto nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Dôvody uvedené žalobcom nebolo možné ani podľa odvolacieho súdu považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, o ktorej otázke však už bolo nadriadeným súdom právoplatne rozhodnuté. Boli teda splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 18. 12. 2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým

žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 6Er/129/2011, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného, súd poukazuje na to, že vyjadrenie žalovaného v danej veci bolo okresnému súdu doručené dňa 16. 12. 2013, pričom pojednávanie bolo nariadené na 18. 12. 2013. Nebolo teda v reálnych možnostiach súdu doručiť vyjadrenie žalovaného žalobcovi, resp. jeho právnomu zástupcovi pred pojednávaním. V tejto súvislosti však odvolací súd zároveň poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol žalobca v rámci pojednávania oboznámený s vyjadrením žalovaného, ktoré je zároveň rovnaké ako v mnohých ďalších obdobných veciach týchto účastníkov založených na obdobnom skutkovom základe (ako to vyplýva zo samotného vyjadrenia žalovaného), z ktorého dôvodu nie je námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti reagovať naň dôvodná.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Vo vzťahu k meritu veci žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, čomu však v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú; súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu žalobcu v zákonnej lehote.

V nadväznosti na uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd poukazuje na to, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd svoje rozhodnutie založil na názore, že v danom prípade zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila, a to s poukazom na ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011, nakoľko exekučným titulom v uvedenom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok. Odvolací súd má za to, že okresný súd prijal správny právny záver, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo. V rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučného poriadku") v znení zákona č. 144/2010 Z. z. účinného od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie, táto neplatí v prípade, ak ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmier nimi schválený. Zmyslom tejto právnej úpravy je konštituovať výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Žalobca v návrhu na začatie konania poukazoval na to, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s citovaným ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku nemožno vykladať tak, že sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Odvolací súd sa však s takýmto právnym názorom žalobcu nestotožnil a naopak vychádzal z toho, že ust. § 44 ods. 2 v spojení s ust. 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu. Pri tomto závere poukazuje na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01. 06. 2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, kde

už je výslovne ako podklad na vykonanie exekúcie uvedený aj vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu: "Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.". Odvolací súd v ďalšom poukazuje na to, že ak by vychádzal z výkladu ust. § 41 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 prezentovaného žalobcom, mohla by nastať situácia, že Exekučný poriadok by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu alebo zmier ním schválený, a to z dôvodu, že ust. § 41 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu alebo zmier ním schválený ako exekučný titul explicitne neuvádza.

Odhliadnuc od uvedeného, v danom prípade nemožno prehliadnuť tú skutočnosť, že i keď poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané, nebolo vydané v rozsahu požadovanom v žiadosti o udelenie poverenia. Uznesením č. k. 6Er/129/2011-17 zo dňa 24. 05. 2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9CoE/168/2011-32 zo dňa 31. 08. 2011, bola žiadosť o vydanie poverenia v časti zamietnutá (v časti vymáhania 0,25 % denného zmenkového úroku zo sumy 1.838,27 € od 01. 07. 2010 do zaplatenia) a exekučné konanie bolo v tejto časti následne zastavené uznesením č. k. 6Er/129/2011-37 zo dňa 28. 12. 2011. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pritom vyplýva (a to vo vzťahu ku všetkým exekučným titulom), že zákon lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie upravuje vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR č. k. II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10. 07. 2013, v ktorom Ústavný súd SR výslovne konštatoval: "Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon túto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá (uvedené pritom platilo aj pred 01. 06. 2010).".

V danom prípade nebol preto splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), a preto ani dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi, t.j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. Napriek tomu sa okresný súd zaoberal aj týmito ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a svoje rozhodnutie i v tomto smere náležite odôvodnil, majúc zato, že žalobca nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, či príčinný vzťah medzi ním tvrdenou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu plne stotožňuje aj v tejto časti a v podstatných bodoch naň odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.